

5

“ÇOHU DHE JI I PAGËZUAR” (II)

Vite më parë, në fermat në Amerikë, ishin të përhapur stolat me tre këmbë që përdoreshin kur milej qumështi. Përfytyroni një stol me tre këmbë. Imagjinoni sikur njëra nga këmbët të jetë hequr. Çfarë do të ndodhë? (Në mendjen time shoh një njeri që përpiqet të mbajë ekuilibrin në stolin e prishur ndërsa mjel lopën dhe në fund rrëzohet në tokë, ndërsa ena e qumështit derdhet.) Duket qartë se stoli me tre këmbë nuk mund të qëndrojë në dy këmbë.

Tre elemente kërkohen në pagëzimin biblik: Duhet të bëhet në mënyrën e duhur (“Si?”); duhet të bëhet për arsien e duhur (“Pse?”); dhe duhet bërë ndaj personit të duhur (“Kush?”). Secili prej këtyre elementeve është i ngjashëm me një këmbë të një stoli. Secili është i domosdoshëm, secili është thelbësor.

Në mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (1)”, fillojmë trajtimin e pyetjes “Pse?”. Në këtë mësim do të përfundojmë atë shtjellim dhe do të shikojmë gjithashtu pyetjet “Si?” dhe “Kush?”.

**PAGËZIMI:
“PSE?”**

Në qoftë se ka kaluar kohë që kur studiuar mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (1)”, mund të doni ta përsërisni atë që thotë Marku 16 dhe Veprat 2 për qëllimin e pagëzimit.

Vargje të tjera gjithashtu i përgjigjen pyetjes “Pse të pagëzohesh?” Do të radhis disa vargje më poshtë. Përpiquni që t’i lexoni ato në Biblën tuaj, duke i kushtuar vëmendje rrjedhës së mendimit në të cilën ndodhet secili varg.

Veprat 22:16: Predikuesi i tha Saulit: “Dhe tani ç’pret? Çohu dhe ji i pagëzuar dhe i larë nga mëkatet e tua, duke thirrur emrin e Zotit.” Nuk

është uji që i lan mëkatet. Uji në vendin e pagëzimit s’ka asgjë magjike apo të shenjtë. Gjaku i Jezusit i lan mëkatet tona (Mateu 26:28; Zbulesa 1:5). Veprat 22 na tregojnë se gjaku i Jezusit e bën këtë në momentin e pagëzimit.

Galatasve 3:26, 27: Pali u tha galatasve: “Sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit të Jezu Krishti” (v. 26). Kur u bënë ata bij të Perëndisë me anë të besimit? Pali vazhdoi: “Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin¹, Krishtin keni veshur” (v. 27). Në qoftë se doni të jeni *bij të Perëndisë*, duhet të besoni dhe të pagëzoheni. Në qoftë se doni të jeni një pjesë e Krishtit, duhet të pagëzoheni *në* Krishtin. Në qoftë se doni të *visheni* me Krishtin, duhet të pagëzoheni.

1 Pjetër 3:21: Pjetri shpjegoi se si Noeu dhe shtatë të tjerë u shpëtuan në arkë “nëpërmjet ujit” (v. 20) “i cili është shembëllesha e pagëzimit (jo heqja e ndyrësisë së mishit, po kërkesa e një ndërgjegjeje të mirë të Perëndia), që tani na shpëton edhe ne me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit” (v. 21). Qëllimi i pagëzimit nuk është të bësh banjo dhe të pastrosh trupin.² Përkundrazi, pagëzimi duhet të jetë përgjigjja e zemrës ndaj Perëndisë. Perëndia thotë: “Çohu dhe ji i pagëzuar” dhe zemra ime thotë “Po”. Siç u pa në mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (1)”, pagëzimi shpreh besimin tim në vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Jezusit.

Fjalët “pagëzimit . . . që tani na shpëton” janë shumë të fuqishme. Megjithatë, nuk duhet të pagëzohemi duke menduar se kështu meritojmë apo fitojmë shpëtimin. Ne s’mund të shpëtojmë veten. Mund të shpëtohem vetëm nga hiri i Perëndisë. Ky pasazh deklaron, megjithatë, se

ashtu si njerëzit u shpëtuan në arkë kur bënë ashtu siç u tha Perëndia të bënin, ashtu edhe njerëzit sot shpëtohen prej mëkateve të tyre kur bëjnë çfarë urdhëron Perëndia. Dhe pagëzimi është një prej atyre komandave të përfshira në planin e Perëndisë për shpëtimin e njeriut dhe, si e tillë, duhet zbatuar. Pagëzimi “shpëton” në kuptimin se Perëndia e përfshiu pagëzimin në planin e tij për shpëtimin tonë.

Vargje të tjera do të shtohen në listën tonë, disa prej të cilave i referohen pagëzimit pa e përdorur këtë fjalë (si Gjoni 3:3, 5; Titit 3:5). Megjithatë, shpresoj se fragmentet e cituara kanë qenë të mjaftueshme për t’iu përgjigjur pyetjes “Pse?” në mendjen tuaj.

PAGËZIMI: “SI?”

Le të shikojmë tani pyetjen “Si duhet të pagëzohet dikush?” Në mësimin “Çohu dhe ji i pagëzuar (1)” pamë se pagëzimi është “zhytje”. Megjithatë nuk do të doja të lija përshtypjen se është e nevojshme të dish greqisht apo të kesh fjalor greqisht për të kuptuar veprimin e pagëzimit. Veprimi i pagëzimit është i qartë në Bibël.

Pagëzimi nga Gjoni (Gjoni 3; Mateu 3)

Gjoni 3:23 thotë se Gjon Pagëzori “pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse aty kishte shumë ujë”. Për spërkatjen apo derdhjen e ujit mbi kokë duhet pak ujë, por pagëzimi i Gjonit kërkonte “shumë ujë”.

Pagëzimi i Gjonit kërkonte shumë ujë, sepse ishte një zhytje në ujë. Pasi Jezusi u pagëzua nga Gjoni, ai “doli nga uji” (Mateu 3:16). Veprimi i futjes në ujë (që këtu nënkuptohet) dhe dalja nga uji (si tregohet këtu) përputhet me veprimin e zhytjes dhe nuk përputhet aspak me veprimin e spërkatjes apo të derdhjes.

Pagëzimi i një fisniku (Veprat 8)

Konvertimi i një zyrtari etiopas u prezantua në mësimin “Ç’duhet të bëj?”. Pamë se zyrtari rrëfeu besimin e tij te Jezusi. Më tej lexojmë:

Urdhëroi atëherë të ndalet karroca, dhe të dy, Filipi dhe eunuku, zbritën në ujë dhe ai e pagëzoi. Kur dolën nga uji, Fryma e Zotit e rrëmbeu Filipin dhe eunuku nuk e pa më; por e vazhdoi rrugën e tij me plot gëzim (Veprat 8:38, 39).

Vini re se Filipi dhe eunuku “zbritën në ujë” dhe “dolën nga uji”. Ajo që i mban jashtë ujit ata që spërkasin sot do ta kishte mbajtur edhe Filipin jashtë ujit në qoftë se do ta kishte pagëzuar zyrtarin me anë të spërkatjes me ujë. Përsëri, veprimi është i njëtrajtshëm me zhytjen dhe nuk përputhet me spërkatjen apo derdhjen.

Pagëzimi si varrosje (Romakëve 6; Kolosianëve 3)

Në shkrimet e tij, Pali e karakterizoi pagëzimin si “varrosje”. Ai u shkroi kristianëve në Romë: “Ne, pra, u varrosëm me të me anë të pagëzimit në vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës” (Romakëve 6:4). Ai u tha kristianëve në Kolose: “Të varrosur bashkë në të në pagëzim, ju edhe u ringjallët bashkë me të, me anë të besimit në fuqinë e Perëndisë që e ka ringjallur prej së vdekurish” (Kolosianëve 2:12). Ndoshta e keni parë si varrosjet një njeri. Pyesni veten: “Kush e përshtuan më mirë konceptin e varrosjes: spërkatja, derdhja apo zhytja?”

Kërkoni në gjithë Dhjatën e Re. Nuk do të gjeni asnjë shembull të pagëzimit me spërkatje apo me derdhje të ujit në kokë.

Shumica e historianëve pranojnë se vetëm zhytja praktikohej në kishën e shekullit të parë. Spërkatja (për pagëzimin) u shfaq shumë vjet më vonë.³ Jezusi pyeti njëherë: “Pagëzimi i Gjonit a ishte nga qielli apo nga njerëzit?” (Marku 11:30). Pagëzimi i Gjonit ishte nga qielli. Në qoftë se do të bënim të njëjtën pyetje lidhur me praktikimin e spërkatjes dhe të derdhjes, përgjigjja do të ishte “nga njerëzit”.

PAGËZIMI: “KUSH?”

Pyetja e tretë lidhur me pagëzimin është: “Kush duhet të pagëzohet?” Disa grupe fetare “pagëzojnë” foshnjat, por ne përcaktuan në një mësim të kaluar se foshnjat nuk kanë nevojë për pagëzim, sepse kanë lindur të pa mëkat. Kush, pra, duhet të pagëzohet? Mund të përgjigjemi: “Çdo njeri i përgjegjshëm.” Pjetri urdhëroi: “Secili nga ju le të pagëzohet” (Veprat 2:38). Por disa kërkesa duhen përmbushur nga personi që dëshiron të pagëzohet. Pagëzimi nuk është vetëm

një rit. Është për ata që kanë përgatitur zemrat dhe mendjet. Kështu Pjetri tha se dëgjuesit e tij duhej të pendoheshin para se të pagëzoheshin (Veprat 2:38).

Vargjet që tashmë i kemi studiuar i përgjigjen pyetjes se kush duhet të pagëzohet. Ndoshta doni t'i lexoni këto vargje. Kush duhet të pagëzohet?

- Ai që ka *mësuar* për ungjillin (Mateu 28:18, 19; Marku 16:15, 16).
- Ai që *beson* te Jezusi (Marku 16:15, 16).
- Ai që është *penduar* për mëkatet e tij (Veprat 2:36–38).
- Ai që e ka *rrëfyer* besimin e tij te Jezusi (Veprat 8:36–39; Romakëve 10:9, 10).

Foshnjat nuk i plotësojnë këto cilësi.

Kur është dikush aq i rritur sa të pagëzohet? Kur ka nevojë dikush të pagëzohet? Bibla nuk jep një moshë të prerë, por ai që pagëzohet duhet të jetë në një moshë të tillë sa të kuptojë:

- se ai është mëkatar dhe se ka nevojë për shpëtim.⁴
- se Jezusi vdiq për ta shpëtuar atë.
- se pagëzimi është pjesë e planit të Perëndisë për shpëtimin e tij.
- se po ia përkushton jetën e tij Perëndisë.

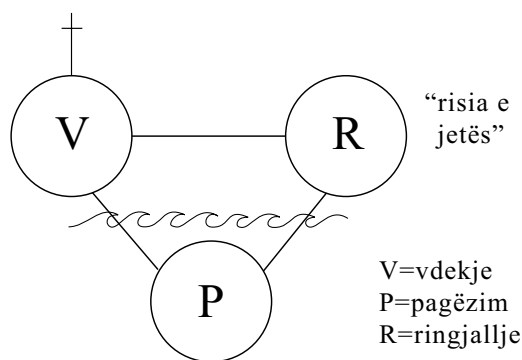
PAGËZIMI:

“KUSH?”, “SI?” DHE “PSE?”

Një fragment që ilustron “Kush?”, “Si?” dhe “Pse?”, lidhur me pagëzimin, është Romakëve 6:3–6:

Po a nuk e dini se ne të gjithë që u pagëzuam në Jezu Krishtin, u pagëzuam në vdekjen e tij? Ne, pra, u varrosëm me të me anë të pagëzimit në vdekje, që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish me anë të lavdisë së Atit, kështu edhe ne gjithashtu të ecim në risinë e jetës. Sepse, nëse u bashkuam me Krishtin në një vdekje të ngjashme me të tijën, do të jemi edhe e ringjalljes së tij, duke ditur këtë: se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të, që trupi i mëkatit mund të jetë anuluar dhe që ne të mos i shërbejmë më mëkatit.

Mësimi i këtyre vargjeve për pagëzimin mund të shpjegohet më mirë me anë të vizatimit të mëposhtëm.

Vini re lidhjen e pagëzimit me vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Jezusit⁵.

Jezusi vdiq në kryq (Luka 23:33–46; Filipianëve 2:8). Ai që është shpirtërisht i vdekur në mëkat (Efesianëve 2:1, 5) mund të vdesë për mëkatin (Romakëve 6:11) nëpërmjet besimit, pendimit dhe rrëfimit.

Jezusi u varros në një varr (Gjoni 19:40–42; 1 Korintasve 15:4). Po kështu, besimtari i bindur varroset në varrin uhor të pagëzimit.

Jezusi u ngrit prej vdekjes (Mateu 28:1–8; Romakëve 1:4). Në një mënyrë të ngjashme, kristiani ngrihet nga uji në “risinë e jetës”.

Nganjëherë njerëzit më pyesin se çfarë kanë të gabuar pagëzimet që praktikojnë sekte të ndryshme fetare. Si rregull, ajo që sektet fetare e quajnë “pagëzim” nuk përmbush një ose më shumë nga tre karakteristikat që kemi studiuar. Më keq akoma, këto “pagëzime” shpesh shkatërrojnë marrëdhënien e pagëzimit me vdekjen, varrosjen dhe ringjalljen e Krishtit:

- Disa “pagëzojnë” foshnja, por një foshnjë nuk është e vdekur në mëkat.
- Disa spërkatin me ujë dhe e quajnë atë “pagëzim”, por spërkatja nuk është varrosje.
- Disa zhytin, por këmbëngulin se ai që është zhytur kishte jetë të re në Jezusin para se të pagëzohej, jo më pas. Kështu imazhi i ringjalljes në risinë e jetës nuk ekziston më. (Sipas tyre, ata varrosin njerëz “të gjallë”, jo të vdekur.)

Çfarë duhet të bëjë dikush në qoftë se zbulon se pagëzimi i tij është i ndryshëm nga ai i praktikuar në kohën e Dhjatës së Re? Veprat 19 i jep përgjigje kësaj pyetjeje. Kur Pali shkoi në

Efes, ai gjeti dymbëdhjetë burra që kujtoi se ishin kristianë. Ai shpejt zbuloi se ata kishin qenë pagëzuar me pagëzimin e Gjon Pagëzorit. Pagëzimi i Gjonit ishte një pagëzim parapërgatitor, i përshtatshëm për kohën e tij, por u zëvendësua nga pagëzimi i Jezusit⁶. Dymbëdhjetë njerëzit ishin pagëzuar me pagëzimin e Gjonit në një kohë që ky pagëzim nuk kishte më vlerë, sepse i kishte kaluar koha.⁷ “Si?” dhe “Kush?” lidhur me pagëzimin e tyre ishin në rregull, por “Pse?” ishte e gabuar.⁸ Pasi Pali i mësoi më tej, “ata u pagëzuan në emër të Zotit Jezus” (Veprat 19:5).

KONKLuzion

Tani ju mund të doni të krahasoni pagëzimin tuaj me pagëzimin sipas Dhjatës së Re. E mbani mend pyetësonin që plotësuar në fillim të këtij studimi? Shikoni përgjigjet që keni dhënë. A jeni pagëzuar me spërkatje apo jeni zhytur? A ishit foshnje kur dikush ju “pagëzoi” (apo “ju vuri emrin”)? A keni qenë aq i vogël sa që nuk keni kuptuar se ç’po bënit? Në qoftë se ishit aq i rritur sa për të marrë një zotim dhe u zhytët, a besonit se pagëzimi nuk është themelor për shpëtimin? Për shembull, a besonit se ishit shpëtuar para pagëzimit?

Nuk i bëj këto pyetje që t’ju vë në siklet apo

t’ju bëj që të ndiheni keq. Përkundrazi, i bëj ato, sepse asgjë nuk është më e rëndësishme se të qenit i shpëtuar përjetësisht.

Në qoftë se kuptoni se nuk keni qenë pagëzuar sipas modelit të Dhjatës së Re, atëherë jini si dishepujt e sinqertë të Veprat 19. Zhytuni (ose rizhytuni), kësaj here në përputhje të plotë me mësimet e Biblës.

¹ Të gjitha bekimet janë “në Krishtin” (Efesianëve 1:3). Dy fragmente na tregojnë si të shkojmë “në Krishtin”, ku gjenden këto bekime. Galatasve 3:27 dhe Romakëve 6:3 na tregojnë se pagëzimi është në Krishtin.

² Përkundrazi, disa herë më është dashur të pagëzoj njerëz në pellgje të pista sepse ai ishte i vetmi vend i mundshëm për pagëzim.

³ Spërkatja nuk është pranuar zyrtarisht në vend të zhytjes deri në vitet 1600. Autoriteti për spërkatjen është kisha katolike.

⁴ Shiko shënimet për “moshën e përgjegjshmërisë” në faqen 1 të mësimit “Dikush të do”.

⁵ Thelbi i ungjillit është vdekja, varrosja dhe ringjallja e Jezusit (1 Korintasve 15:1–4).

⁶ Me “pagëzimin e Jezusit” dua të them pagëzimi që Jezusi urdhëroi në Urdhërimin e Madh (Mateu 28:18–20; Marku 16:15, 16).

⁷ Ndoshta ata ishin mësuar dhe pagëzuar nga Apollo, i cili “njihte vetëm pagëzimin e Gjonit” deri sa Akuila dhe Prisila “ia shtjelluan më thellë udhën e Perëndisë” (Veprat 18:26).

⁸ Një gjë e gabuar me qëllimin e pagëzimit të tyre është se pagëzimi i Gjonit nuk përfshinte premtimin e dhuratës së Frymës së Shenjtë ashtu siç bëri pagëzimi i Jezusit (Veprat 2:38).

Autor: *David Roper*

Marrë nga studimi: *“Udhëzues për shpëtimin e të gjithëve”*

© 2001, 2003 E VERTETA PËR SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara